

תפקודו של שם-הפועל הבלתי משועבד בעברית בת-ימינו

רבקה הלוי

שם הפועל (להלן שה"פ), או בשמו האחר, המקור, משתייך לקבוצת הפרטיציפאליה, דהיינו הצורות המשתתפות בקטגוריית השם ובקטגוריית הפועל כאחת (כגון צורות הבינוני והצורות הגרונדיאליות למיניהן). בספרי הדקדוק מקובל להגדיר את שה"פ כצורה בלתי מאופיינת מבחינת גוף-מספר-מין (כלומר כצורה חסרת נושא) וכן כצורה נעדרת צורני נטייה של זמן-אספקט ומודוס. שם הפועל המובהק (הפרוטוטיפי) מוגדר בדרך כלל בספרות כצורה אשר אינה יכולה בעצמה ליצור פרדיקציה, כלומר צורה משועבדת, המשלימה גרעין פרדיקטיבי שמני או פועלי,¹ בדרך כלל יסוד לקסיקלי בעל משמעות מודלית, למשל: **אני רוצה להצטלם איתו, יש לי חשק לכתוב לו, כדאי לך להירשם וכיו"ב.** וכן אחרי פועלי אמירה, למשל: **אמרתי לו לכתוב, קראתי לו לבוא** (כלומר במקום צורת ציווי).

אני מבקשת לדון כאן בתפקודו של שה"פ הבלתי משועבד, שאינו נתמך בגרעין פרדיקטיבי מפורש. דיוננו יסב אפוא סביב היקריותו המיוחדות של שה"פ, ה"מסומנות" מבחינה תחבירית ופרגמטית.

מקובל להניח כי צורה משוללת צורני גוף-מין-מספר וזמן-מודוס-אספקט אינה מאפשרת מימוש פרדיקציה ועיגונה ב"כאן ועכשיו" של עולם השיח. ואכן, מצד ההיגיון, אין ספק כי התנאי המרכזי להתקיימותה של פרדיקציה הוא קשר עם נושא או משתתף כלשהו. הטענה שברצוני להעלות כאן היא כי אמנם שה"פ, בניגוד לפועל הפיניטי (המפורש, הנוטה), הוא צורה משוללת גוף (המייצג את עושה הפעולה או מקבל הפעולה), אך מבחינה סמנטית, כמו הפועל, גם בו מתקיים יחס פרדיקטיבי, כלומר יש בו, לטענתי, יחס מובנה של נושא-פרדיקט. לשון אחר, אני טוענת כי בכל ש"פ טמון "משתתף" (אקטנט) וירטואלי. בכך נבדל שה"פ לא רק משם-העצם אלא אף משם הפעולה. על כן, בתפקודו כצורה בלתי משועבדת (כלומר, כפרופוזיציה אינפיניטיבית עצמאית), הוא מאפשר הגשמת פרדיקציה. אלא שמשמעותה המוחשית של הפרדיקציה שייכת למישור המבע (האילוקוציה, הפרגמטיקה) ולא למישור המשפט (הלוקוציה, הפרדיקציה). המימוש של הפרדיקציה ב"כאן ועכשיו" של עולם השיח הוא, אם כן, פועל יוצא מן הקשר בין המוען לנמען, כלומר הגשמתה של הפרדיקציה תלויה בפרשנותו של הנמען ולא ביחס התחבירי-לקסיקלי בין היסודות השונים המשמשים במשפט. הנושא ששה"פ מתייחס אליו עשוי להיות נגיש בשיח, כלומר יש באפשרותו של הנמען לזהותו בשיח. למשל:

(1) לא להפריע עכשיו,

¹ עיין, למשל, פלמר 1986, עמ' 156; דיק 1997, עמ' 145.

(2) עוגה, עוגה, עוגה, במעגל נחוגה, נסתובבה כל היום, עד אשר נמצא מקום, לשבת, לקום, לשבת, לקום, לשבת ולקום

בשתי הדוגמות לעיל הנושא הוא הנוכח או הנוכחים בשיח. אך הנושא עשוי להיות אף נושא סתמי. למשל:

(3) לנער היטב לפני השימוש

(4) להרחיק מהישג ידם של ילדים

שה"פ אינו השארית של הפועל שניטלה ממנו הנטייה אלא נכון יותר, לדעתי, לתארו כצורת בוסר של הפועל לפני שהתחוללה בו הגרמטיקליזציה, כלומר קודם התממשותם של צורני הנטייה של גוף זמן-מודוס ואספקט. מצד משמעותו הסמנטית ניתן להגדירו כצורה המודלית של הפועל,² או כצורה המביעה את המשמעות הוירטואלית, ההיפותטית או הרצויה של ההתרחשות המיוצגת בפועל הפיניטי. למשל,

(5) להיות או לא להיות (המלט, שקספיר)

(6) לקחת אני לא לוקח מאף אחד ולגנוב אני לא גונב, אבל לחמוד, זיידה, אני חומד, לקנות אני מקנא (שלו, כימים אחדים, עמ' 30)

בדוגמה (5) לעיל שה"פ מהווה חלק מפעולת דיבור של התלבטות, ובדוגמה (6) הוא מהווה חלק ממבנה של ייחוד (טופיקליזציה),³ שנושאו הלוגי מתממש בצורת מקור טאוטולוגי (לקחת אני לא לוקח, ולגנוב אני לא גונב וכיו"ב). בדוגמה זו מובע ניגוד בין תהליך היפותטי או פוטנציאלי המובע בצורת שה"פ ובין תהליך ממשי שקיומו נשלל בשני הפעלים המפורשים הראשונים (אני לא לוקח, אני לא גונב). בשני הפעלים האחרונים (אני חומד, אני מקנא) התהליך מוצג בדרך החיווי, מהיבט אימפרפקטיבי, כלומר כאירוע ממשי. ואכן, כצורה בעלת משמעות מודלית נפוץ שה"פ במיוחד אחרי פרדיקטים לקסיקליים המציינים רצון, כוונה, הבטחה, איסור, הרשאה וכיו"ב.

דומה כי מן הראוי להבהיר כאן את השימוש שאני עושה במונח "מודליות". על פי ההגדרה המסורתית, הכוונה היא בדרך כלל לשלושת המודוסים הדקדוקיים (על פי היוונית והלטינית) - הסובינקטיב, האימפרטיב והאופטיב. ואולם, אני משתמשת במונח מודליות במשמעות רחבה יותר,

² השווה בבבנישת 1974, עמ' 189:

"... l'infinitif est la forme modalisée du verbe"

³ בהשפעת תבנית דומה בידיש, ראה גולדנברג 1971 עמ' 39.

לציון מכלול האמצעים הלשוניים שנוקט הדובר כדי להביע את עמדתו או משאלתו לגבי תוכן המשפט. לפי הגדרה זו, המודליות היא הדרך שבחר הדובר לעגן את תוכן המשפט ביחס לפעולת הדיבור. למשל,

(7) **לקום** מחר בבוקר עם שיר חדש בלב/**לשיר** אותו בכוח,
לשיר אותו בכאב/**לשמר** חלילים ברוח החופשית/ול**התחיל**
מבראשית (נ' שמר, החגיגה נגמרת)

(8) **לפרק** את ישיבות ההסדר (מכתב למערכת, הארץ 19.7.05)

(9) ח"כ רביץ: **לפסול** תשדיר מפעל הפיס שמעודד בטלה (הארץ
18.7.05)

המשמעות המודלית של שה"פ במבנים אלה מהווה חלק מפעולת דיבור של הצעה או דרישה.

ואילו בדוגמות (10) – (12) שלהלן משמעותו המודלית של שה"פ מהווה חלק מפעולת דיבור של תוכחה. בהיותו צורה בעלת משמעות פרדיקטיבית בלתי אקטואלית, מודלית או היפותטית, לא ייפלא שהוא מופיע במבנה בלתי אינדיקטיבי, כגון מבנה שאלה (כאן שאלה רטורית):

(10) החלוצים בקיבוצי הגליל יושבים לילה-לילה... לאור
נרות רועדים ברוח... אז איך תוכל אתה להתעלם מהם?
לשבת לך כמו רוטשילד לאור נורה זוהרת של ארבעים ואט?
(עוז, סיפור על אהבה וחושך, עמ' 25)

(11) למה **להידחק**? יש מקום לכולם (בתור לאוטובוס)

(12) למה **לגדל**, ממילא יעקרו אותם (הארץ 25.7.05 – מאמר על פילים
שאינם מגדלים חטי שנהב, מכיוון שממילא יעקרו אותם)

בדוגמה הבאה (13) שה"פ הוא חלק מביטוי מעריך, המציין את עמדתו הרגשית של הדובר כלפי תוכן המסר.

(13) פשוט לא **להאמין** שבשביל שטריות כאלה מזמנים אנשים
למילואים (שמעוני, עמ' 74)

במבע זה יש, למעשה, מבנה של "חג"מ אפס" (במונחים של רוזן), כלומר משמעותו "קשה להאמין/אי אפשר להאמין".

כיוצא בזה דוגמה (14) להלן

(14) לנצח את הסרטן? בואו נתפשר על לשרוד (הארץ 20.7.05)

שה"פ בחלק הראשון (לנצח את הסרטן) הוא במבנה של שאלה רטורית ומיוצג בו מבנה של "חג"מ אפס", כלומר משמעותו היא "האם אפשר לנצח את הסרטן?".

בדוגמה (15) שלהלן שה"פ הוא חלק ממאמר מוסגר במבנה של 'אם + ש"פ" המציין את עמדת הדובר כלפי תוכן המשפט:

(15) תסלח לי שאני מדבר איתך על הדברים האלה [...] אבל אם להתאבד, אז יש לי פה כל מה שצריך (שלו, בביתו במדבר, עמ' 80)

במבנה דומה, של "אם + ש"פ", הוא מתפקד אף בצירופים כבולים המהווים מאמר מוסגר, כגון: אם לומר את האמת, אם לנקוט לשון המעטה, אם להאמין לו, וכן בצירופים שיש בהם חיסור של 'אם', למשל,

(16) להגיד את האמת, זה לא מעניין אותי

במבעים שלהלן (17)–(20) שה"פ הוא חלק ממה שמכנה אוסטין "משפטי ביצוע בלתי מפורשים", כלומר חלק מפעולות דיבור שאין בהן מימוש לקסיקלי מפורש של הפועל המייצג את פעולת הדיבור (כגון הצעה, התלבטות וכיו"ב):

(17) להאמין לו?

(18) לענות לטלפון?

(19) ללוות אותך הביתה?

(20) למזוג לך עוד קפה?

הפונקציה הפרגמטית של שה"פ בולטת גם במבעים של טופיקליזציה. דהיינו במבעים הערוכים במבנה ייחוד שבהם שה"פ הוא הנושא הלוגי של המשפט, למשל בדוגמות (21) – (23) להלן:

(21) בעולם כל כך קשה/ להתבלט זה לא יפה (מדינה קטנה,

שיר של דני סנדרסון)

(22) הרי זה שגעון ממש [...] להוביל מין ארנבת זרה

שנבלעה לה באדמה (א"ב יהושע, מולכו, עמ' 278)

(23) לשיר זה כמו להיות ירדן (נ' שמר)

בדוגמות לעיל ראינו אפוא כי שה"פ הבלתי משועבד נוטה לשמש במקום פועל מפורש בלשון הוראות וזירוז, התלבטות והבעת משאלה, בקשת עצה וציון עמדת הדובר לגבי המצב האפשרי או הרצוי. כמו כן ראינו שהוא משמש במאמרים מוסגרים שתכליתם לציין את התייחסות הדובר לתוכן המשפט תוך הסבת תשומת לב השומע לכך ושכנועו להזדהות עם עמדת הדובר.

ניתן לקבוע כי מאחורי בחירת הדובר בצורה פועלית אינ-פיניטית, שהקורפרנציאליות שלה עמומה (עמומה מבחינת ההתייחסות אל נושא-משתתף מסוים ואל אירוע ממשי מסוים) במקום בצורה פועלית פיניטית, של פועל נטוי, עומדים בראש וראשונה שיקולים פרגמטיים. יתרה מזו, דלות הצורה והתוכן של שה"פ ועמימותו הסמנטית-הקוגניטיבית יוצרות תלות בהקשר דינמי מיידי של השיח ומולידות עושר של אינפרנסים פרגמטיים. נקל להיווכח כי כותרות, שמות ספרים, שמות סרטים ולשון סיסמאות הם אכסניה אידיאלית לתפקוד רב-ערכי מעין זה.⁴ למשל כותרות המאמרים הללו:

(24) להתחבק עם גרמני נאצי (כותרת מאמר, הארץ 3.4.05) [מאמר ביקורת על תוכנית

טלוויזיה המתארת "התחבקות" עם גרמני נאצי] – האינפרנסים הפרגמטיים של כותרת זו עשויים להיות "איך להתחבק עם...", "התהליך של התחבקות עם...", "אפשר/כדאי להתחבק עם..." ועוד

(25) להתפנות בלי טראומה (כותרת מאמר, הארץ 7.4.05) [המאמר מספר על תקדימים

בהיסטוריה של החזרת בני עם מפזורה למולדת] – האינפרנסים הפרגמטיים של כותרת זו עשויים להיות "איך להתפנות בלי טראומה", "התפנות בלי טראומה", "צריך/אפשר להתפנות בלי טראומה" ועוד.

(26) להקים שוב את המדינה (כותרת מאמר, הארץ 28.7.05) [המאמר עוסק

במשימה של הציונות הדתית של הקמה מחדש של המדינה הציונית מחדש] האינפרנסים הפרגמטיים האפשריים הם: איך להקים/מקימים שוב את המדינה, התהליך של הקמה מחדש של המדינה, צריך/חייבים להקים שוב את המדינה.

כיוצא בזה כותרות של מודעות ושלטים. למשל

(27) מוזיאון המדע ע"ש בלומפילד [...] לראות.

לגעת. לדעת. (מודעת פרסומת למוזיאון המדע בירושלים 5-2004) – האינפרנסים

⁴ עיין ניר 2003.

הפרגמטיים עשויים להיות "מקום שאפשר בו לראות/לגעת ולדעת/מקום שרואים בו/נוגעים ויודעים, וגם מקום שיש בו ראייה/נגיעה/ידיעה".

(28) **לדבר עם סאא'ב עריקאת** (מודעה המזמינה למפגש עם עריאת, האוניברסיטה העברית אפריל 05) – האינפרנסים הפרגמטיים עשויים להיות: "שיחה (דיבור) עם עריקאת", "חשוב/אפשר/צריך לדבר עם עריקאת", "התהליך (הנמצא בעיצומו) שבו אנחנו מדברים עם עריקאת" ועוד.

מתוך לשון המודעות, הכותרות והשלטים שהודגמו לעיל ניתן אם כן לראות ניתן להיווכח כי אין התפוצה המשלימה בין שה"פ ובין צורות בנות-המרה באותו הקשר דיכוטומית, כלומר היא אינה דווקא בין שה"פ ובין צורת פועל נוטה, או בין שה"פ לשם פעולה, או בין שה"פ וצורת בינוני סתמי. ידוע כי מפרסמים וכותבי סיסמאות למיניהן מנצלים לצורכיהם התקשורתיים את המתח הקיים בצורות רב-ערכיות, שמשמעותן בלתי קבועה, והן זקוקות להקשר דינמי שיעמיד אותן על דיוקן. הדבר בולט במיוחד בשמות סרטים וספרים שבהם יש בעברית של ימינו העדפה לצורת שה"פ במקום שם-פעולה. הדבר ניכר, למשל, בתרגום שמות סרטים, ששםם בלשון המקור (בדרך כלל באנגלית) הוא בצורה גרונדיאלית. למשל:

(29) **לרדת** מהפסים (Racing Stripes) (שם סרט אנימציה יולי 05)

(30) **להציל את גרייס** (Saving Grace) (שם סרט 04)

(31) **לפתות את דוקטור לואיס** (Seducing Doctor Lewis) (שם סרט 04)

במקרים כגון אלה יש בלא ספק ניצול המתח הקיים בין המשמעות השמנית ובין המשמעות הפועלית של שה"פ. אמנם גם הקורפונציאליות של שם הפעולה (כלומר התייחסותו לנושא ולזמן ממשיים) עמומה, אבל נראה כי לשה"פ יש נופך של לשון רעננה יותר ודינמית יותר המזמינה עושר רב יותר של אינפרנסים פרגמטיים. הטעם לכך בראש וראשונה, לדעתי, הוא שלצורה גרונדיאלית יש משמעות פרוטופית של תהליך בהתהוותו,⁵ וכשם פעולה היא גם עשויה לציין את תוצאת הפעולה (כלומר לציין את סופו של תהליך) שהגיע לידי מימוש). לא כן לשה"פ המציין את התהליך המשוער או את הפוטנציאל הגלום בפעולתיות. זאת ועוד, נקיטת שה"פ מהווה לעתים אילוץ מחמת אי קבילות המבנה עם שם-פעולה, בעיקר כאשר הסומך אינו מייצג משתתף אגנטי, או נושא סמנטי של הפעולה.⁶ למשל,

(32) **לחשוב תנ"ך** (שם ספר של י' גורן 2004) לעומת ??חשיבת תנ"ך.

⁵ עיין למשל בהסבר ההיסטורי שמביא יספרסן לצורה הגרונדיאלית באנגלית
⁶ עיין ניר 2003, עמ' 243 – 244.

זאת ועוד, נקיטת המבנה עם ש"פ עשויה לעתים למנוע דו-משמעות הקיימת במבנה הסמיכות בעברית עם שם פעולה נסמך שמאחוריו פועל טרנזיטיבי. למשל,

(33) לְדַעַת אִישָׁה (שם ספרו של ע' עוז) ברור שהאישה היא המושא, לעומת יְדַעַת אִישָׁה

העשוי להניב דו-משמעות.

בדוגמות (44) – (52) הלקוחות מלשון הסטיקרים ומודעות התעמולה מלפני חצי שנה עד שנה, כלומר זמן רב לפני שהוחל בהכנות מעשיות למימוש תהליך ההתנתקות, אפשר להיווכח בתפוצה המשלימה הקיימת בלשון ימינו בין מבנים עם ש"פ הנמצא עם שה"פ באותה פרדיגמה, כלומר בפרדיגמה של הצורות הפרטיציפאליות.

שה"פ המציין אירוע או תהליך היפותטי מתוכנן או רצוי לעומתו צורת הבינוני הסתמי (אשר בניגוד לשה"פ מממשת את נושא האפס, כלומר את כינוי הגוף הסתמי) מציינת משמעות ריאלית, של תהליך המתרחש כביכול לנגד עיניו של השומע. משמעות פרגמטית זו של הבינוני הסתמי קיימת אף כאשר לאמתו של דבר, התהליך עדיין לא נמצא בשלבי התהוותו והוא בגדר משאלת לב בלבד. במקרים כגון אלה דווקא עריכת המבע במבנה של בינוני סתמי משקפת את המבנה ה"מסומן" והרענן יותר, ואילו המבנה עם שה"פ הוא במקרה זה ברירת המחדל, כלומר המבנה המודלי ה"בלתי מסומן". בכמה מקרים שהודגמו לעיל ניתן כביכול להצביע על ניגודים דיכוטומיים בין שה"פ ובין צורה אחת בת-המרה כגון בין שה"פ ובין שם הפעולה, או בין שה"פ לצורה פועלית מפורשת (כגון צורת ציווי), אך דווקא המקרים שבהם אין תפוצה משלימה חד-חד-ערכית בין שה"פ לצורה פרדיגמטית בת-המרה הם אלה המעידים על מהותו האמיתית של שה"פ כצורה עמומה ובלתי יציבה, שמשמעותה משתנה על פי ההקשר, כלומר כצורה שמשמעותה שייכת למישור המבע ולא למישור המשפט.

מראי מקום ביבליוגרפיים

בבנישת 1974 =

E. Benveniste, *Problèmes de linguistique générale* II (Paris 1974)

גולדנברג 1971 =

G/Goldenberg, "Tautological Infinitive", *Israel Oriental Studies I* (Tel Aviv 1971)

ניר 2003 =

ר' ניר, "'לגעת בשלום': על השדרוג הרטורי של שם הפועל", העברית שפה חיה, כרך ג (תל אביב 2003

), עמ' 241-246

תפקודו של שם הפועל הבלתי משועבד בעברית בת ימינו

רבקה הלוי, האוניברסיטה העברית

halevyne@msec.huji.ac.il

- (32) לא להפריע עכשיו!
- (33) הוא פותח בצעקות: "לזוז! לזוז! ... לתת לעבור!" (מ' שמיר, יאיר, עמ' 25)
- (34) לנער היטב לפני השימוש (כתובית על משקה)
- (35) להרחיק מהישג ידם של ילדים (על תרופות)
- (36) עוגה, עוגה, עוגה, במעגל נחוגה, נסתובבה כל היום, עד אשר נמצא מקום, לשבת-
- לקום, לשבת – לקום, לשבת ולקום
- (37) להיות או לא להיות (המלט)
- (38) לקחת אני לא לוקח מאף אחד ולגנוב אני לא גונב, אבל לחמוד, זיידה, אני חומד,
- לקנות אני מקנא (מ' שלן, כימים אחדים עמ' 30)
- (39) לקום מחר בבוקר עם שיר חדש בלב/לשיר אותו בכוח, לשיר אותו בכאב/ לשמוע חלילים ברוח החופשית/ ולהתחיל מבראשית (נ' שמר, החגיגה נגמרת)
- (40) לפרק את ישיבות ההסדר (מכתב למערכת, הארץ 19.7.05)
- (41) להצביע בעד התוכנית הלאומית ולהציל את חייהם של 200 איש בשנה (מודעה, הארץ 17.7.05)
- (42) כן, לסגור הרמטית (כותרת מאמר מערכת, הארץ 25.7.05) [תגובת העורך לטענת צה"ל שאינו יכול לסגור הרמטית את הכניסה של מסתננים לגוש קטיף]
- (43) עתירה לבג"ץ: לסלול כביש גישה לבית ספר בכפר בדווי לא מוכר (הארץ 18.7.05)
- (44) הרבנים שפירא ואליהו: לסרב להשתתף בחסימת הגוש (כותרת, הארץ 17.7.05)
- (45) ח"כ רביץ: לפסול תשדיר מפעל הפיס שמעודד בטלה (כותרת, הארץ 18.7.05)
- (46) החלוצים בקיבוצי הגליל יושבים לילה-לילה ... לאור נרות רועדים ברוח ... אז איך תוכל אתה להתעלם מהם? לשבת לך כמו רוטשילד לאור נורה זוהרת של ארבעים ואט? (ע' עוז, סיפור על אהבה וחושך, עמ' 25)
- (47) למה להידחה? יש מקום לכולם (בתור לאוטובוס)
- (48) למה לאמץ נוהג רע (י' זמיר, כותרת מאמר, הארץ 19.7.05)
- (49) למה לגדל, ממילא יעקרו אותם (כותרת, הארץ 25.7.05) [מאמר על פילים שאינם מגדלים חטי שנהב, מכיוון שהציידים ממילא יעקרו להם אותם]
- (50) לנצח את הסרטן? בואו נתפשר על לשרוד (כותרת מאמר, הארץ 20.7.05) [המאמר עוסק בשאלה מתי מנצחים את הסרטן ובתגובת האונקולוגים המבטיחים רק הישרדות]

- (51) פשוט **לא להאמין** שבשביל שטויות כאלה מזמנים אנשים למילואים (י' שמעוני, חדר, עמ' 74)
- (52) תסלח לי שאני מדבר איתך על הדברים האלה .. אבל אם **להתאבד**, אז יש לי פה כל מה שצריך (מ' שלו, בביתו במדבר, עמ' 80)
- (53) השווה גם אם + ש"פ במאמרים מוסגרים: אם **לומר** את האמת; אם **לנקוט** לשון המעטה; אם **להאמין** לו; וכן בחיסור 'אם': **להגיד** את האמת, זה לא מעניין אותי בכלל.
- (54)
- (55) הקונדוקטור נעצר, מהסס תחילה, לרגליו אפשרות יחידה לעבור – לדלג מעל ליהודייה כבדה ...
לא, **לדלג** לא הוא (מ' שמיר, יאיר, עמ' 24 – 25)
- (56) מוזיאון המדע ע"ש בלומפילד בירושלים – **לראות. לגעת. לדעת** (מודעת פרסומת, פברואר 04)
- (57) במוזיאון היהודי בניו יורק אמורה להיפתח בקרוב התערוכה: "**לשקף** את הרשע: דימויים נאציים - עבודות חדשות" (הארץ 5.2.04)
- (58) **להיפתח** לתקשור (שם קורס לתקשורת רוחנית, עכבר העיר 24.9.04)
- (59) **לטייל** באסיה (תוכנית תיור, ערוץ סטאר-וורלד 30.9.04)
- (60)
- (61) **לחשוב** תנ"ך (שם ספר של י' גורן)
- (62) **לדעת אישה** (שם ספר של ע' עוז)

דוגמות לתפוצה המשלימה בין פרופוזיציה אינפניטיבית לפרופוזיציה עם צורת בינוני

41. אסור/לא **לעשן** פה : לא **מעשנים** פה [השוו אנגלית עם צורה גרונדיאלית No smoking ובאיטלקית עם ש"פ no fumare]
42. איך **לזכות** בפיס : איך **זוכים** בפיס (במודעת פרסומת 05)
43. איך **לעזור** לעבאס : איך **עוזרים** לעבאס (הארץ 19.4.05)
- דוגמות מתוך לשון סיסמאות תעמולה (סטיקרים)
44. **לצאת** מהשטחים. **לעצור** את המלחמה (04 – 05)
45. **לצאת** מעזה - מייד! (דצמבר 04)
46. **לעזוב** את עזה – לחיות בשקט (ספטמבר 04)
לעומת:
47. הרוב קובע! **יוצאים** מעזה (סטיקר סוף 04 התחלת 05)
48. **יוצאים** מעזה – מתחילים לדבר (ספטמבר 04)
49. **חוזרים** לשורשים – למען ישראל (04)
50. **מתנתקים** מהעקירה – **מתחברים** לשורשים (04-05)
51. **מתחברים** לשרשרת הישראלית – גוש קטיף (04-05)

52. עוזבים את עזה – חוזרים הביתה (אפריל 05)